

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

27 listopad 2019

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XI, NUMER 516

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 28.11.2019 r.

Kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym.

Towarzyszy nam Ewangelia wg św. Jana. Św. Jan, popularnie nazywany Umiłowanym uczniem ma nam pokazać już nie same wydarzenia, które poznawać mamy w Kościele przez oczy synoptyków, ale ma pomóc nam zobaczyć Tego, kto „mówi”. Czytamy teraz wskazany tekst Ewangelii i kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym w kluczu, który towarzyszył nam podczas lektury Ewangelii św. Marka.

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie ewangelicznej i spotkać osobiście z Jezusem, słuchając Jego pouczeń skierowanych do Ciebie, przyglądając się Jego działaniu, by pozwolić Jemu zadziałać w Twoim życiu.
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie.
4. Zadanie, wskazówka lub komentarz w tabeli
5. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo?
6. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.
7. Przeczytaj wskazany na dzień fragment Katechizmu Kościoła Katolickiego.

Na owocną pracę formacji ze Słowem Boga, błogosławię +

ks. Damian, Pasterz

Dzień	Fragment Ewangelii	KKK
Czwartek	J 8,1-11	1749-1761 moralność czynów ludzkich + skrót

Przenosi nas w centrum posłannictwa Jezusa, Syna, który nie osądza nikogo (por. 7,19.23.24.51. 8,15.17) i który dlatego zostanie osądzony. Tak naprawdę oskarżonym nie jest kobieta, ale Jezus; cudzołożnica jest je dynie przynęta, by znaleźć powód wydania wyroku na Niego. Los kobiety dotknie Jego; jeśli kobieta powinna być ukamienowana z powodu grzechu cudzołóstwa, pod koniec będą usiłowali ukamienować Jezusa z powodu grzechu bluźnierstwa (J 8,59). Biorąc pod uwagę to, że jesteśmy grzesznikami, nie należy ukrywać naszego grzechu, ale odkryć go jako miejsce przebaczenia i głębszego poznania siebie i Boga. Normalnie sądzimy, że Bóg przebacza, ponieważ my wyrażamy żal. W rzeczywistości my możemy wyrażać żal, gdyż Bóg przebacza nam zawsze i pomimo wszystko. On zwraca się ku nam nie dlatego, że my zwróciliśmy się do Niego. On zawsze jest zwrócony ku nam, abyśmy mogli zwrócić się do Niego. W rzeczywistości to On „odczuwa żal” i czuje ból naszego zła, gdyż nas kocha. *Jezus jest Synem*, który daje żywą wodę Ducha Bożego: to miłość Ojca. Grzesznicy są pierwszymi, którzy ją przyjmują, są bowiem tymi, którzy jej potrzebują. *Kościół* utożsamia się z ową niewiastą: od zawsze cudzołożny, gdyż nie miłuje swego Oblubieńca, i dzień po dniu jest odnawiany przez Jego przebaczenie. Tylko spotkanie z Jezusem, który pozostaje sam na sam z nami, usprawiedliwia nas i napełnia wdzięcznością za Jego miłość.

Piątek	J 8,12-20	1762-1766 uczucia
--------	-----------	-------------------

„Ja jestem światłością świata”, głośno woła Jezus w świątyni po proklamacji, że jest źródłem życia, które gasi pragnienie każdego, kto w Niego wierzy (por. 7,37). Światłość jest nie tylko źródłem stworzenia, która wyprowadza kosmos z nicości: jak powołuje do życia, tak też ukazuje, daje

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

Skarbnik

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna
diakonia modlitewna

Andrzej Pańkiewicz
diakonia uwielbienia

Magdalena Gola
diakonia prowadzenia spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy wstawienniczej

Wojciech Wojdyło
diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska
diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział
diakonia medialna

Alicja Cyrnek
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

poznać i wywołuje radość ze wszystkiego. Widzieć światło oznacza wyjść z ciemności i dojść do światła: widząc Jezusa, Syna, rodzimy się w naszej rzeczywistości synów Bożych. Tekst rozpoczyna się i kończy wzmianką o Jezusie, który przemawia (w. 12.20). W centrum stoi Jego objawienie się jako światłość i reakcje naszej ciemności. *Jezus* nie jest „oświeconym”, On jest światłem, które oświeca każdego człowieka wyprowadzając go z ciemności. *Kościół* przyjmuje zaproszenie, by przyjść do Syna, uwierzyć w Niego i podążać za Nim jako światłem swego życia. Oświecony, który uważa się za światłość, jest jak Lucyfer, zaprzecza samej światłości, która go oświeca. Koniecznym fundamentem każdego oświecenia jest dostrzeżenie własnej ciemności.

Sobota	J 8,21-30	1767-1775 uczucia i życie moralne + skrót
--------	-----------	---

Przebieg dyskusji jest dramatyczny. Ostre oskarżenia Jezusa pod adresem przeciwników należy rozumieć jako groźby prorockie. Jezus rozpoczyna przemówienie mówiąc, że On odchodzi — wie dobrze, że chcą Go zabić — a Jego słuchacze będą Go szukać na darmo: umrą w swym grzechu, którym jest to, że nie słuchają Jego, Syna (w. 21). Przeciwnicy reagują projektując na Jezusa to zło, które tkwi w ich sercu: pytają, czy chce się zabić (w. 22). Jezus odpowiada, że oni nie są w stanie zrozumieć, skąd On pochodzi, gdyż są „z niskości”, „z tego świata”, a nie „z wysoka”, od Ojca (w. 23). Jest to grzech, który przygotowuje ich o śmierć. Jedynie jeśli wierzą w Niego, Syna Bożego, który objawia Ojca, mogą posiadać światłość swego życia. W przeciwnym razie umierają w swych grzechach (w. 24). Kończy Jezus wielką obietnicą: ci, którzy w tej chwili nie rozumieją i zabijają Go, rozpoznają Go na krzyżu jako Syna, który mówi i działa w komunii z Ojcem (w. 28—29). *Jezus*, Syn, jest światłością świata. Odrzucenie Go to zabicie siebie samych jako synów i innych jako braci. Ostateczną konsekwencją odrzucenia jest krzyż. Ale właśnie na nim objawi się jako Pan i zbawca wszystkich. *Kościół* doświadcza w sobie wałki między ciemnością i światłością. Poprzez opowiadanie przeżywa dramat Słowa życia, który odkrywa jego lęki przed śmiercią. Jednak przez Syna Człowieczego wywyższonego pojmujemy, jak Bóg umiłował świat, że aż dał swego Syna, aby za Jego pośrednictwem każdy miał życie (por. 3,16nn).

Niedziela	J 8,31-59	1776-1782 sąd sumienia
-----------	-----------	------------------------

Niedziela – *Prawda* tkwi w słowie, które ujawnia nieznaną rzeczywistość; błąd polega na słowie, które nie odpowiada rzeczywistości; kłamstwo to błędne słowo, wypowiedziane celowo, by wprowadzić kogoś w błąd. Najważniejsza prawda dotyczy samego człowieka: kim jest człowiek, jaka jest jego najgłębsza rzeczywistość. Jezus. Syn, przyszedł, aby nam objawić, że jesteśmy dziećmi Boga, podobnymi do Ojca. On, w czasie gdy żył pośród nas, objawił nam tego Boga, którego nikt nigdy nie widział. Słowo „prawda” jest szczególnie drogie św. Janowi. W jego ewangelii zachodzi 25 razy. Podobnie przymiotnik „prawdziwy” zachodzi 10 razy, podczas gdy „prawdomówny” zachodzi u Jana 9 razy. Dla Jana prawda to nie idea, ale konkretna osoba: Jezus. On przez to, co mówi i czyni, jest prawdą człowieka: objawia siebie jako Syna i nas jako swych braci.

Poniedziałek	J 8,31-59	1783-1789 – formowanie sumienia i wybory
--------------	-----------	--

Z tej prawdy rodzi się nasza *wolność* synów. Jest to możliwość bycia jak sam Bóg, nasz Ojciec. Wolność jest cechą najbardziej charakterystyczną i najcenniejszą dla człowieka, ale równocześnie bardzo niesprecyzowaną. Wraz z miłością jest rzeczywistością dającą największą możliwość do zdrady i faktycznie zdradzanej. Idea wolności chrześcijańsko-żydowskiej odmienna jest od tej, jaką proponują różne kultury antyczne i nowoczesne, przynajmniej tam, gdzie jest ona brana pod uwagę. Upraszczać można powiedzieć, że te ostatnie mają dwie przeciwstawne koncepcje wolności. Pierwsza uważa za wolnego człowieka mającego władzę, który może czynić, co mu się podoba, podczas gdy inni są niewolnikami, najlepiej należącymi do niego. Taki sposób myślenia stary jak świat i ciągle aktualny, stawia jako zasadę działania własną przyjemność. Można zarzucić, że to kryterium, jeśli jest wystarczające dla zwierzęcia kierowanego instynktem, dla człowieka stanowi krach jego ludzkiej godności: pozostaje niewolnikiem egoizmu, podporządkowując mu wszystko i wszystkich.

Wtorek	J 8,31-59	1790-1802 – błędne sądy + skrót
<p>Taka koncepcja prawdy i wolności, nastawiona na bycie synami, implikuje z konieczności <i>ojcostwo</i>: prawda, która czyni człowieka wolnym to poznanie miłości Ojca, które pozwala mu zaakceptować własną godność syna. Można bowiem myśleć o ojcu, który odbiera wolność i uciska syna, lub też o ojcu, który daje synowi życie i wolność. Jeśli nawet dotychczas sądzono, że można być dziećmi jednego ojca, każdy z nas dostrzegał wewnątrz siebie „podwójne ojcostwo”, jedno dobre, drugie złe. Oprócz bowiem obrazu dobrego Ojca, istnieje w nas również zła opinia o Bogu, który nie pozwala nam przyjąć siebie jako Ojca i nas samych jako Jego dzieci. Odrzucamy Jego ojcostwo, ponieważ w naszym sercu zagnieżdżyło się inne, podstęp i oszustwo: ojcostwo diabła (= tego, który dzieli), który oddziela nas od Ojca, od nas samych jako synów i od innych braci. <i>Jezus</i> jest prawdą, która nas wyzwala. Jest w rzeczywistości Synem, który objawia naszą tożsamość synów i Boga jako Ojca, wyzwalając nas od kłamstwa, i które czyni nas niewolnikami fałszywego obrazu Jego i nas samych. <i>Kościół</i>, chociaż wierzy w Jezusa, odkrywa w sobie podwójne ojcostwo, które objawia się odpowiednio jako zaufanie/słuchanie lub niewiara/niestuchanie Syna.</p>		
Środa	J 9	1803-1811 cnoty ludzkie
<p>„<i>Jestem światłością świata</i>”, odpowiada Jezus uczniom, którzy pytają Go, dlaczego człowiek, który stoi przed nimi, jest niewidomy od urodzenia. W nocy nikt nas nie widzi. Wszyscy jesteśmy ślepi. Kiedy jednak przychodzi światło, są tacy, którzy zamykają oczy i pozostają w ciemności, ale są i tacy, którzy otwierają je i są oświeceni. W rozdziale tym przedstawiona jest droga chrzcielna: jest to droga oświecenia, która czyni nas nowymi ludźmi, zrodzonymi z góry (J 3,3), z tej wody, którą jest Duch (J 3,5). Tekst rozpoczyna się od opowiadania o niewidomym, który odzyskuje wzrok, i kończy domniemanymi widzącymi, którzy pozostają ślepy. Pośrodku jest proces iluminacji byłego niewidomego. Poznanie, jakie posiada o Jezusie jako „owym człowieku”, staje się coraz bardziej jasne i głębsze: jest On prorokiem (w. 17), pochodzi od Boga (w. 33), jest Synem Człowieczym, jest Panem, którego widzi i oddaje Mu cześć (w. 35—38). Na początku nie wie, „gdzie On jest” (w. 12), stopniowo dochodzi do przyjęcia Go jako Tego, który z nim mówi (w. 37). W opowiadaniu my jesteśmy jak różne jego osoby. Albo identyfikujemy się z niewidomym, aby jak on doświadczyć światłości, albo zaliczamy się do tych, którzy wolą pozostać ślepy, gdyż zakładają, że takimi nie są (w. 41). W człowieku toczy się „nieustanna walka”, tak w tym, który przychodzi do światła, jak i w tym, który pozostaje w ciemności. Kto przychodzi do światła, musi znosić opozycje ciemności, kto natomiast pozostaje w ciemności, dostrzega rozpraszanie się światła, czego nie jest w stanie zatrzymać. Jest to walka wewnętrzna w każdym z nas. <i>Jezus</i> jest światłością świata: doprowadza nas do światła naszej prawdy, która jest prawdą Syna. <i>Kościół</i> rozpoznaje siebie w niewidomym i w jego powolnej drodze chrzcielnej, która go oświeca i doprowadza do podążania za pasterzem życia.</p>		

Intencje do modlitwy

- ✓ Za ubogich i biednych, za niemających pracy
- ✓ W intencji naszej wspólnoty o miłość, pokój, jedność
- ✓ Za naszych nieprzyjaciół i tych, których kochamy za mało, za tych których skrzywdziliśmy w naszym życiu
- ✓ Za wszystkich zmarłych, zwłaszcza za tych, którzy byli w naszej wspólnocie a odeszli do Pana

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji naszej wspólnoty oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona jest w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam. Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl w zakładce *Zapisy*. W m-cu grudniu dyżur wypada 4 i 18 grudnia.
3. W dniu 17.12.2019r. (wtorek) o godz. 18.30 odbędzie się spotkanie diakonii prowadzenia spotkań i prorockiej.
4. W dniu 14.12.2019 r. (sobota) odbędzie się Adwentowy Dzień Skupienia dla Wspólnot Odnowy w Duchu Świętym diecezji rzeszowskiej, organizowany wspólnie ze Wspólnotą Emaus. Miejsce spotkania: DD Tabor (duża aula, budynek C). Koszt uczestnictwa 20,00 zł, a dla chętnych obiad w cenie 15,00 zł.
Plan spotkania: 08.00 – Recepcja; 08.30 – Zawierzenie Duchowi Świętemu *Hymn do Ducha Świętego*; 08.45 – konferencja 1; 09.30 – przerwa na kawę i ciastko; 09.50 – konferencja 2; 10.30 – dzielenie w grupkach (losowych) – różne miejsca; 11.30 – podsumowanie pracy w grupach; 12.15 – obiad; 13.45 – wprowadzenie w skrutacje + modlitwa indywidualna; 15.00 – Eucharystia na zakończenie.

Zapisy i płatność u Joanny Wojdyło 4 i 11.12.2019r. w salce Miriam po każdym spotkaniu. Dodatkowo przed spotkaniem od 17.00 (4.12 przy jadalni, a 11.12 w salce Miriam).